

Devät'

„Idem domov,“ oznámila Jenna, keď sme prišli do obývačky.

„Teraz nemôžeš odísť!“

„Ona nás tu nechce.“

„Je smutná a cíti sa ukrivdená. Nechaj ju, nech sa z toho vypláče a potom sa o tom môžeme porozprávať.“ Hoci som neznášala hádky, nechávať veci nevyriešené som neznášala ešte viac.

Jenna pokrútila hlavou. „Toto neprehrmí za jeden večer, nedá si povedať. Nespravila som nič zlé!“

„Ja viem, ja viem.“

„Elliota som jej neukradla.“

„Jasné, že nie. Len sa musí upokojiť. Zmení názor.“

„Nechce sa mi veriť, že takto vyvádza!“ Schmatla svoju cestovnú tašku.

„Neodchádzaj,“ prosila som. „Ak odídeš, Audrey si bude myslieť, že ti na nej nezáleží.“

„To už si myslíš aj teraz.“

„Tak jej dokáž, že sa mylí.“

„Tak, že jej prenechám Elliota?“

„Nie, čosi, veď vy dvaja už sa kamošíte. Asi sa mu aj páčiš,“ usmiala som sa na ňu.

Jenne vykrivilo kútiky úst dohora. „Možno.“

„Audrey pochopí, že to nerobíš preto, aby si jej ublížila. Odpustí ti, že si nám to nepovedala skôr. Je len zaskočená a smutná.“

„Bude ma na veky vekov nenávidieť.“ Jenna vytiahla telefón a zúrivo natukala správu.

„Nie, nebude. Len jej daj čas.“

„Myslím, že bude potrebovať viac ako jeden večer, ale ráno sa tu zastavím.“ Prehodila si cestovnú tašku cez plece a schmatla svoj spacák. „Príde po mňa mama, už je na ceste.“

Povzdychla som si.

Len čo Jennu vyzdvihla mama, zobrala som Ťapka na prechádzku. Slnko práve zapadalo a na oblohe sa prelínala ružová s levanduľovou, no ten pekný pohľad ma vôbec netešil. Z hádky medzi Audrey a Jennou mi fakt prišlo fyzicky zle. Audrey sa ešte nikdy tak veľmi nehnevla, teda aspoň nie na jednu z nás. Len som chcela, aby sa všetko vrátilo späť do normálu.

Ubehol iba prvý týždeň siedmeho ročníka a už sa všetko menilo.

Bola som taká zamyslená, až som prestala kráčať. Ťapko na vôdzke vôbec neťahal, namiesto toho si sadol a pozrel sa na mňa s vyplazeným jazykom.

„Dobrý psík,“ pochválila som ho a čupla som si, aby som ho objala. Ťapko mi položil ňufák na plece a ja som ho hladkala po jemnom kožušku. Aspoň on mi dnes večer bude robiť spoločnosť. So psami to nie je také komplikované ako s ľuďmi. Psy vás majú radi bezpodmienečne. Nikdy vás neignorujú, nesúdia, ani si z vás neuťahujú.

Ťapko zavrteľ chvostom a ja som načerpala dost sily vrátiť sa do domu.

Keď sme sa vrátili, napustila som mu do misky čerstvú vodu a potichučky som sa priblížila k Audrinej izbe.

Jemne som jej zatukala na dvere. „Audrey?“

Žiadna odpoveď. Zaklopala som trochu silnejšie, ale nie príliš. Možno spala.

„Odíd! Padaj!“

Ups. Tak možno nie.

Ešte nebolo veľa hodín, ale nechcelo sa mi ostávať hore osamote. Gauč v obývačke neprichádzal do

úvahy, ten bol vyhradený len pre zriedkavé stretnutia s klientmi pána a pani Lassiterových u nich doma, a na gauči v našom brlohu by sa mi ležalo dosť nepríjemne. No pomyslenie na kontakt s namosúrenou Audrey bolo ešte nepríjemnejšie, ak by ma vôbec pustila k sebe do izby. Ale nehodlala som to vzdať tak ako Jenna. Počkám, kým to Audrey rozdýcha.

Ťapko prešiel na chodbe okolo mňa a vcupital do Connerovej izby. To mi vnuklo myšlienku. Conner nebude doma až do nedele. Trúfla by som si? Sadnúť si na jeho posteľ mi pripadalo nechutné, ale mohla som si na ňu hodiť svoj spacák.

Ťapko bol natlačený pod Connerovým stolom, ale keď som vošla do izby aj so všetkými svojimi vecami a zatvorila za sebou dvere, prišiel ma pozdraviť. Zažala som lampu na nočnom stolíku, položila spacák na posteľ a rozhliadla som sa.

V Connerovej izbe som nebola viac ako rok. Steny si premaľoval na pieskovú farbu. Na komode už nemal vystavené trofeje z T-ballu, namiesto nich tam boli kôpky kníh o výcviku psov, ich správaní a letáčky veterinárnych vysokých škôl. Vždy som vedela, že Conner má Ťapka a psov všeobecne v láske, ale že sa o nich zaujímal až takto seriózne, to ma odrovnalo.

Vrátila som sa k vzorne ustlanej posteli. Conner mával cez posteľ prehodenú deku s basketbalovým motívom, ale to už bolo dávno. V lete pred nástupom na druhý stupeň, keď sa zmenil na protivnú obludu, ju vymenil za tmavozelenú prešívanú deku. Jediné, čo sa v jeho izbe ešte nezmenilo, bol retro plagát filmu *Casablanca* nad posteľou.

Pred dvoma rokmi sme mali s Connerom večer starých hollywoodskych klasík. Pozreli sme si *Casablanca*, *Hádaj, kto príde na večeru* a *Raňajky u Tiffanyho*. Posledný film si s nami pozrela aj Audrey. Jej sa náramne páčil, ale mne nie. Chcela si ho pozrieť ešte raz, no ja som odmietala. Bytostne mi prekážala postava Azia-ta, ktorú hral beloch. Jeho prižmúrené oči a falošný prízvuk boli urážajúce. Audrey mi povedala, že som len precitlivená.

„Cupcake, preháňaš,“ smiala sa Audrey. „Neznamená to, že *teba* vnímajú ľudia takto! Nemusíš sa hneď urážať!“

„Som urazená,“ povedala som a do očí sa mi tisli slzy hnevu.

„Je to fakt dosť hanlivé,“ poznamenal Conner.

Audrey sa posmievala: „Teba to predsa nemá čo urážať. Si beloch!“

„Nebľbni,“ povedal Conner. „Nebudeme to pozerat' znovu. Cupcake má pravdu, je to urážlivé.“

Audrey bola po zvyšok dňa ticho, no neskôr povedala, že bolo divné, že sa Conner postavil na moju stranu. Vtedy som to tak nevnímala, ale keď sa na to dívam spätne, áno, bolo to divné, lebo dnes by si zo mňa Conner uťahoval.

Rozprestrela som si spacák na posteľ a prezliekla sa do voľných teplákov a veľkého trička s M&M's potlačou. Keď som vliezla do spacáka, Ďapko vyskočil ku mne a láskyplne mi rýpol do líca mokrým ňufákom. To bolo plus. Audrey nikdy nedovolila Ďapkovi spať v jej izbe. Zhasla som svetlo a pritúlila sa k nemu.

Potom si už pamätám len to, ako som sa zrazu prebudila, ešte celá otupená. Chvíľu mi trvalo, kým som si spomenula, kde to som. Na Connerových digitálnych hodinách svietilo 1.15, žmúrila som na ne v tme izby. Ďapko zoskočil z postele, práve keď sa otvorili dvere a s tichým cvaknutím sa zavreli. Privítal Audrey a ona sa k nemu zohla a objala ho.

No počkať. Odkedy Audrey objíma ich psa?

Zažala som svetlo a zhĺkla. Conner sa na mňa pozrel so zdvihnutým obočím.

„Čo tu robíš?“ opýtala som sa.